

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 240/2015-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 16. apríla 2015 v senáte zloženom z predsedníčky Ludmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a zo sudcov Lajosa Mészárosa a Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Tiborom Bickom, Dukelská 972/7-3, Považská Bystrica, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1 a 3 písm. b) a c) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Trenčín sp. zn. 3 T 156/2012 z 18. júla 2013 a rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne č. k. 3 To 84/2013-136 z 13. novembra 2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 20. októbra 2014 doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou

namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 6 ods. 1 a 3 písm. b) a c) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Okresného súdu Trenčín (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 3 T 156/2012 z 18. júla 2013 a rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) č. k. 3 To 84/2013-136 z 13. novembra 2013.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom okresného súdu sp. zn. 3 T 156/2012 z 18. júla 2013 uznaný za vinného zo zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov a prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c) a d) Trestného zákona za to, že „*dňa 01. 02. 2012 v [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] kúpil od [REDAKOVANÉ] za 50 € sušenú látku rastlinného pôvodu (dve šišky) zelenej farby zabalenú v alobaloch, šesť kusov alobalových balíčkov s obsahom sušiny rastlinného pôvodu zelenej farby, ktoré... prechovával až do 21:20 hod. dňa 01. 02. 2012, kedy... ich dobrovoľne vydal vyšetrovateľovi*“. Krajský súd na odvolanie sťažovateľa zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o treste odňatia slobody a spôsobe jeho výkonu a uložil sťažovateľovi trest odňatia slobody vo výmere tri roky, ktorého výkon podmienene odložil na skúšobnú dobu v trvaní dva roky za súčasného uloženia probačného dohľadu. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) dovolanie sťažovateľa odmietol.

Sťažovateľ namietané porušenie svojich práv v konaní súdov prvého a druhého stupňa odôvodňuje takto: „*Uvedené porušenia spočívali v tom, že moje odsúdenie bolo vykonané na podklade dôkazov (vydanie vecí, zápisnica o vydaní vecí, znalecký posudok), ktoré boli získané nezákonne – v rozpore so zákonom (Trestným poriadkom). Ďalej porušenia spočívali v tom, že mi nebolo doručené uznesenie o pribratí KEU PZ SR Bratislava a teda voči tomuto som nemohol podať opravný prostriedok a toto sa ma výsostne dotýkalo, nakoľko na jeho výsledku bolo postavené moje odsúdenie.*“ Poukazuje na to, že v trestnom konaní, ktoré bolo vedené proti nemu, boli použité dôkazy získané v inom trestnom konaní (proti inému obvinenému), ktoré vydal na výzvu vyšetrovateľa. Tieto dôkazy boli

podrobené znaleckému skúmaniu na základe uznesenia, ktoré bolo vydané v konaní proti inému obvinenému a ktoré mu nebolo nedoručené, a preto nemohol proti nemu podať opravný prostriedok, „nemohol sa vyjadriť k položeným otázkam ako aj namietať nepreskúmateľnosť počtu skúmaných šišiek a ich totožnosť s tými, ktoré som mal odovzdať“. Obvinenie bolo sťažovateľovi vznesené až po získaní výsledkov znaleckej expertízy, podľa ktorej veci vydané sťažovateľom obsahovali konope obsahujúce tetrahydrokanabinol (THC). Sťažovateľ namieta nezákonnosť takto získaného dôkazu a tvrdí, že „všetky dôkazné prostriedky musia byť zabezpečené v súlade so zákonom to znamená, že musia byť získané v konaní proti obvinenému. Konanie proti mne ako obvinenému začalo dňa 12. 06. 2012, ale dôkaz bol získaný 01. 02. 2012 (vydanie veci) resp. 27. 4. 2012 (znalecký posudok) tj. v čase, kedy proti mne nebolo vedené žiadne konanie ako proti obvinenému. Znalecké dokazovanie a znalecký posudok na ktorom je založený odsudzujúci rozsudok, vykonal vyšetrovateľ v trestnej veci proti [REDAKOVANÉ] a jednoznačne toto smerovalo k vydaniu meritórneho rozhodnutia – odsudzujúceho rozsudku. Znalecký posudok nebol vypracovaný v mojej trestnej veci a čo je dôležité aj pred začatím trestného stíhania a vznesením obvinenia proti mojej osobe. O tento (jediný) dôkaz (vydané veci – zápisnica o vydaní veci a následný znalecký posudok týchto vecí) bol opretý rozsudok okresného súdu Trenčín sp. značky 3 T/156/2013 zo dňa 18. 07. 2013 a rozsudok Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 3 To/84/2013-136 z 13. 11. 2013. Tvrdím, že takýto dôkaz je nezákonný, nebol získaný v súlade s ustanoveniami trestného poriadku a je v súdnom konaní nepoužiteľný. Nemožno o neho oprieť rozsudok, uznať ma vinným a uložiť trest.“.

Sťažovateľ ďalej tvrdí, že vyšetrovateľ «bol povinný do uznesenia, ktorým začal trestné stíhanie proti [REDAKOVANÉ] uviesť aj skutok, ktorého som sa mal dopustiť ja, pretože dôkazná situácia proti mne a jemu bola úplne rovnaká a pokiaľ bol dôvod na trestné stíhanie [REDAKOVANÉ], bol dôvod na to, aby vyšetrovateľ stíhal aj mňa a doručoval mi všetky písomnosti podľa zákona. Pretože tak neurobil, jednoznačne účelovo a nezákonne „vylúčil“ časť spisu z veci [REDAKOVANÉ], ukrátil ma tak podstatným spôsobom na mojich zákonných právach a zavinil, že všetky dôkazy, ktoré proti [REDAKOVANÉ]

██████████ zadovážil a tieto chcel použiť aj proti mne, sú nezákonné a nemožno na ne prihliadať.».

V súvislosti s úkonom vydania vecí v trestnom konaní v sťažnosti uvádza: «zápisnica o vydaní vecí je nepreskúmateľná, pretože má rukou prepisovaný dátum vyhotovenia a počet alobalových balíčkov s obsahom sušiny rastlinného pôvodu zelenej farby. Je pravdou, že pri prepisovanom dátume je rukou napísaná hviezdička a poznámka, že dátum opravil ██████████ avšak takáto poznámka nie je pri prepisovanom počte alobalových balíčkov s obsahom sušiny rastlinného pôvodu zelenej farby. Takáto oprava zápisnice nie je v súlade so zákonom, pretože § 60 trestného poriadku jednoznačne ukladá, že o oprave, doplnení a námietkach proti záznamu alebo zápisnici rozhodne orgán, o zápisnicu ktorého ide a proti tomuto rozhodnutiu je prípustná sťažnosť. Pisárske chyby alebo iné zrejme nesprávnosti sa opravujú tak, aby pôvodný zápis ostal čitateľný a opravu podpíše ten kto ju nariadil. Zápisnica o vydaní vecí ██████████ takto opravovaná nie je, opravovaný počet alobalových balíčkov je nečitateľný a nie je podpísaný tým, kto opravu vykonal. Okrem toho dodávam, že tieto opravy boli vykonané dodatočne po tom, čo som zápisnicu podpísal a prevzal (bez môjho vedomia), pretože na zápisnici, ktorú som pri úkone obdržal (predložil som, ju súdu) tieto opravy nie sú. Nemohol som teda na ne reagovať pri vydaní zápisnice. Uvedenými pochybeniami najmä nedôsledným zadokumentovaním počtu šišiek a ich hmotnosti došlo k závažnému pochybeniu, z ktorého vyvstala neodstrániteľná pochybnosť o tom, aké množstvo drogy som vydal a aké bolo následne znalecky skúmané. Znalec ██████████ na hlavnom pojednávaní potvrdil, že látky ktoré skúmal, neboli odvážené a neboli skúmané v trestnej veci proti mne.

Za podstatné pochybenie považujeme, že opis vecí, ktoré som mal vydať je nekonkrétny (v rozpore s ustanovením § 93 ods. 1 trestného poriadku), je neurčitý preto nie je možné určiť ich totožnosť. Zápisnica neobsahuje podstatné údaje o hmotnosti vydaných vecí a z úkonu nebola spracovaná ani fotodokumentácia. Na správne a úplne zadokumentovanie úkonu (vydanie vecí) je vyšetrovateľ dostatočne vybavený. Nie je teda preukázané, že tie veci, ktoré boli predložené KEU PZ na skúmanie sú totožné s tými, ktoré som mal vydať.

Z uvedených okolností vyplýva, že dôkazy o ktoré opiera odsudzujúci rozsudok okresný súd a ktoré považuje za usvedčujúce aj krajský súd neboli vykonané v súlade so zákonom a teda ich použitím došlo k porušeniu mojím základných práv garantovaných čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a čl. 46 ods. 1, Ústavy Slovenskej republiky.

Nemá oporu v spise tvrdenie krajského súdu, že vo veci proti [REDAKOVANÉ] bola vykonaná domová prehliadka a už pred jej vykonaním po začatí trestného stíhania vo „veci“ proti mne som vydal sušenú látku rastlinného pôvodu zelenej farby. Je zavádzajúce tvrdenie, že som mohol odmietnuť podpísať zápisnicu o vydaní vecí, keď som nesúhlasil s jej opravou, pretože som nevedel kedy a kým bola opravená a táto opravená zápisnica mi ani nebola doručená. Mne bola doručená po úkone iba zápisnica bez opravy a túto som ako dôkaz predložil súdu.»

Na základe argumentácie uvedenej v sťažnosti sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd nálezom rozhodol, že rozsudkom okresného súdu sp. zn. 3 T 156/2012 z 18. júla 2013 a rozsudkom krajského súdu č. k. 3 To 84/2013-136 z 13. novembra 2013 boli porušené jeho základné práva podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 3 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 a 3 písm. b) a c) dohovoru. V nadväznosti na tento výrok žiada, aby ústavný súd zrušil označené rozsudky a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie. Sťažovateľ žiada aj o priznanie finančného zadosťučinenia vo výške 12 000 € a náhrady trov právneho zastúpenia.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

V súlade s ustálenou judikatúrou ústavného súdu (napr. I. ÚS 50/01, II. ÚS 109/02, IV. ÚS 3/02, II. ÚS 76/06, III. ÚS 294/06) sa viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania (§ 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde) vzťahuje zvlášť na návrh výroku rozhodnutia, ktorého sa sťažovateľ domáha. Ústavný súd teda môže rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovatelia domáhajú v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorý označili za porušovateľa svojich práv (čl. 2 ods. 2 ústavy), keď navyše formuláciu petitu sťažnosti vzhľadom na kvalifikované právne zastúpenie sťažovateľa nemá ústavný súd dôvod spochybňovať. Konanie pred ústavným súdom je okrem iného ovládané princípom dispozitívnosti, ktorý vylučuje, aby ústavný súd zapájal do konania o sťažnosti iný všeobecný súd bez výslovného návrhu sťažovateľa.

Vychádzajúc z petitu sťažnosti, ktorou sťažovateľ namieta porušenie svojich práv rozsudkom okresného súdu a rozsudkom krajského súdu, sa ústavný súd na predbežnom prerokovaní sťažnosti zamerá na preskúmanie, či neexistujú prekážky, ktoré by bránili jej prijatiu na ďalšie konanie.

1. K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 3 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 a 3 písm. b) a c) dohovoru rozsudkom okresného súdu

Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na čl. 127 ods. 1 ústavy, z ktorého vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne a právomoc ústavného súdu len subsidiárne, „... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“.

Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri posudzovaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

Opravným prostriedkom proti rozsudku súdu prvého stupňa je odvolanie, ktorým sa sťažovateľ mohol domáhať preskúmania všetkých námietok proti rozsudku okresného súdu a na základe ktorého bolo v právomoci krajského súdu, aby poskytol ochranu tým právam, ktorých porušenie sťažovateľ v odvolaní namietal. Možnosť využitia tohto prostriedku ochrany práv sťažovateľa vylučuje prijatie časti sťažnosti proti rozsudku okresného súdu na ďalšie konanie, keďže ústavný súd môže uplatniť svoju právomoc iba vtedy, ak by sťažovateľ nemal inú ústavnú a zákonnú možnosť účinnej ochrany svojich práv.

Vzhľadom na túto skutočnosť ústavný súd po predbežnom prerokovaní sťažnosť v tejto časti odmietol z dôvodu nedostatku právomoci.

2. K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 3 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 a 3 písm. b) a c) dohovoru rozsudkom krajského súdu

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ využil možnosť napadnúť rozsudok krajského súdu dovolaním. Rozhodnutie o dovolaní priložil k sťažnosti. Najvyšší súd uznesením sp. zn. 3 Tdo 16/2014 z 23. júla 2014 dovolanie odmietol podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku (je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Trestného poriadku).

Ústavný súd, riadiac sa zásadou materiálnej ochrany ústavnosti v nadväznosti na rozhodovaciu činnosť Európskeho súdu pre ľudské práva (m. m. rozsudok z 12. 11. 2002 vo veci Zvolský a Zvolská verzus Česká republika, sťažnosť č. 46129/99, a jeho body 51, 53, 54), rešpektujúc aj vlastnú rozhodovaciu činnosť, uvádza, že v prípade procesného rozhodnutia dovolacieho súdu o odmietnutí dovolania je lehota na podanie sťažnosti ustanovená v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde v zásade zachovaná aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu všeobecného súdu (m. m. IV. ÚS 195/2010, III. ÚS 227/2010, I. ÚS 276/2010). Ústavný súd preto v tomto prípade považoval lehotu na podanie sťažnosti proti rozsudkom krajského súdu z 13. novembra 2013 za zachovanú.

V zmysle uvedeného by ústavný súd mohol preskúmať rozsudok krajského súdu, ale len v rozsahu, v ktorom námietky sťažovateľa neboli predmetom prieskumu zo strany najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu, teda len nedostatkami viažucimi sa na zisťovanie skutkového stavu veci a námietkami súvisiacimi s náležitým, a teda aj presvedčivým odôvodnením rozhodnutí všeobecných súdov, teda námietok, ktoré sťažovateľ nemohol uplatniť v dovolacom konaní, a vo vzťahu ku ktorým tak nemal k dispozícii

iný účinný opravný prostriedok v systéme všeobecného súdnictva (IV. ÚS 394/2013, IV. ÚS 104/2014).

Z obsahu rozhodnutia o dovolaní vyplýva, že sťažovateľ podal dovolanie z dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku – zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu, podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku – rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom, a podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku – rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku. V dovolaní sťažovateľ namietal, že znalecký posudok, na ktorom je založený odsudzujúci rozsudok, bol podaný v inej trestnej veci (proti obvinenému [REDAKOVANÉ]), uznesenie, ktorým bolo nariadené znalecké skúmanie, mu nebolo doručené, aj keď sa ho bezprostredne dotýka, a preto nemal možnosť podať proti nemu sťažnosť a vyjadriť sa k posudku. Namietal tiež, že vyšetrovateľ bol povinný uviesť do uznesenia, ktorým bolo začaté trestné stíhanie vo veci [REDAKOVANÉ], aj skutok, ktorého sa mal dopustiť on, pretože dôkazná situácia bola rovnaká. Tým, že to neurobil, ho ukrátil podstatným spôsobom na jeho právach, čoho dôsledkom je nezákonnosť takto získaných dôkazov. Sťažovateľ poukazoval aj na postup v prípravnom konaní v súvislosti s vyhotovením a opravou zápisnice o vydaní veci.

Všetkými námietkami, ktoré sťažovateľ v dovolaní uviedol, sa najvyšší súd zaoberal a posúdil, či spĺňajú niektorý z dovolacích dôvodov. Dospel k záveru, že to tak nie je, a preto dovolanie odmietol. Zhodné námietky sú aj obsahom sťažnosti podanej ústavnému súdu.

Keďže námietky sťažovateľa posudzoval najvyšší súd, ústavný súd dospel k záveru, že nemá právomoc sa nimi zaoberať v konaní o sťažnosti, pretože by tým posudzoval rozhodnutie, ktorého preskúmanie patrilo do právomoci iného súdu a ktoré sťažovateľ v sťažnosti nenapadol. Nedostatok právomoci na preskúmanie sťažnosti je dôvodom na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Vzhľadom na uvedené závery ústavný súd odmietol sťažnosť v celom rozsahu tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. apríla 2015